

Mūsu labāko draugu sauc Komo. Kamēr Komo nonāca pie mums, pagāja ilgs pārdomu laiks, spriežot par to, vai suns ir vajadzīgs, vai vajadzīgs viens suns vai divi, lai tiem nav garlaicīgi, vai vajadzīgs liels vai maziņš, puika vai meitene. Noklausījāmies „suņu semināru” un vairāk kā gadu ik nedēļas vai pārnedēļas devāmies kā brīvprātīgie staigāt ar suņiem no dzīvnieku patversmes tuvu mājām - gan vienkārši labi pavadīt laiku, jo suņi ir tas, kas mums vienmēr uzlabo omu un sagādā prieku, gan arī cerībā sastapt tur „savu suni”.

Dzīvē gadās visādi, ir notikumi, kas pasteidzina lēmumu pieņemšanu. Tā šī gada agrā pavasarī mēs sapratām, ka viens četrkājis ir tas, kas mums vajadzīgs un ir pienācis laiks vest vienu mājās. Tad nu arī sākās „ilgais ceļš kāpās” ar suņuka meklējumiem. Mēs tiešām bijām iedomājušies, ka cilvēki patversmēs ir priecīgi, kad kāds vēlas adoptēt suni, bet tā tas ne vienmēr ir, līdz ar to, vienu iemīļoto kucēnu savā piemājas patversmē nedabūjuši, apmeklējām vēl pāris patversmes, kur arī tikām noraidīti, līdz nonācām Ulubelē. Pirmais, ko es gribētu par šo patversmi pateikt – jau iepriekš piezvanot personāls bija ļoti laipns, bet, atbraucot

uz patversmi, bija sajūta, ka cilvēki tiešām priecājas, ka kāds no suņiem tiks pie īstām mājām. Paldies, ka visi bijāt tik atsaucīgi un pretīmnākoši.

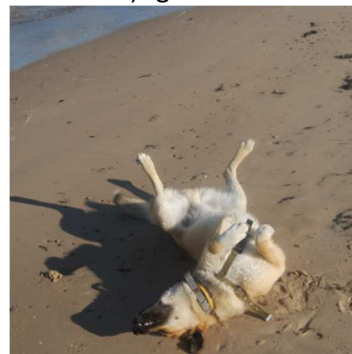

Un ar pašu Komo bija tā, ka pirmajā apskatē mums patiesībā iepatīkās Komo brālītis, bet nospriedām apskatīt visus kucēnus, pirms izlemjam. Un, kad nācām vēlreiz, Komo bija ļoti smieklīgi iestrēdzis aiz sētas – mēs uzreiz sapratām, ka šis mazais neveiklis ir tas, kuru ir jāved mājās. 😊 iekāpjot mašīnā mazais bija pārbijies, visu ceļu līdz mājām viņš raudāja un es raudāju līdzī. Mēs ļoti ceram, ka arī Komo brāļuks ir ticis pie gādīgām mājām.

Pirmajos mēnešos mums gāja grūti. Komo nebija pieradis būt viens, viņš sekoja mums kā ēna, pat brīdī, kad kāds piecēlās, lai paietu 2 metrus līdz galdam vai skapim. Pačurāt laukā vienam – tas vienkārši nebija iespējams. Arī trijos naktī. Tagad Komo vairs vienam nav bailes. Un mēs domājam reizēm, ka labāk bija, kad bija 😊

Komo patīk dārzkopība. Viņam tikai ļoti nepatīk, kā dārzu kopj vectēvs – viss, ko viņš dara ir nepareizi, līdz ar to ir jāpārrok un jāpārkarāto tā, kā ir pareizi Komo izpratnē. Tas nozīmē – ar daudz bedrēm vagu vidū. Un arī vēl ar kādu čupiņu. Un visi mietiņi, kas tiek iesprausti – tie tikai sabojā dārza labo izskatu, tādēļ ir izraujami un izmētājami visur pa pagalmu. Bedres rakt visur citur, izņemot dārzu, arī ir ļoti stilīga nodarbe.

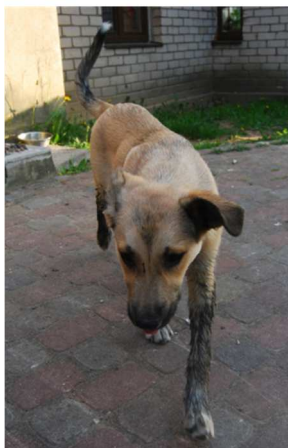
Komo garšo ogas – it īpaši, ja kāds lasa no krūma traukā. Tad ir jābāž traukā smilšains deguns un jāpašņakarē un jāapsiekalo viss. Bet var arī paēst no krūma, ja kāds sāk bļautīties. Ērkšķogas vislabākās.

Komo patīk peldēt, ļoti, ļoti. Vislabāk, ja vēl kāds peldas – tad ir jāpeld virsū un jāskrāpē, bet, kad Komo piekūst, tad ir jāpietur, lai viņš ūdenī var nedaudz atpūsties. Vēl labāk peldēt ir tur, kur ir kārtīgi dubļi, vēlams, līdz vēderam. Mazgāties gan Komo nepatīk. Jo tad brīnišķīgie dubļi tiek dabūti nost un tas nu gan nekam neder.

Mums par lielu izbrīnu, Komo, ierodoties no patversmes, nemācēja „bičot” – mākslu, ko, kā mums šķita, suņu mammas nodot bērniem jau piedzimšanas brīdī. Pēdējā laikā viņš nedaudz ir apguvis diedelēšanas prasmes, bet tomēr ir ārkārtīgi zolīds, salīdzinājumā ar citiem suņiem. No rokām neko nerauj, no šķīvja nelaiza un pie galda sēdošie var mierīgi pusdienot – nekad dzīvē nebarota suņa acis netraucēs! Savukārt, ja gadās uz brīdi iziet, atstājot ko garšīgu, pastāv liela iespējamība, ka suncītis nebūs izturējis kārdinājumu un būs gardumu aizņēmis.

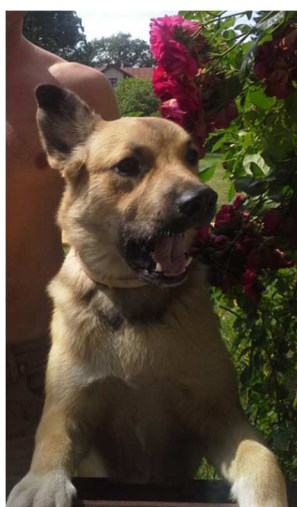
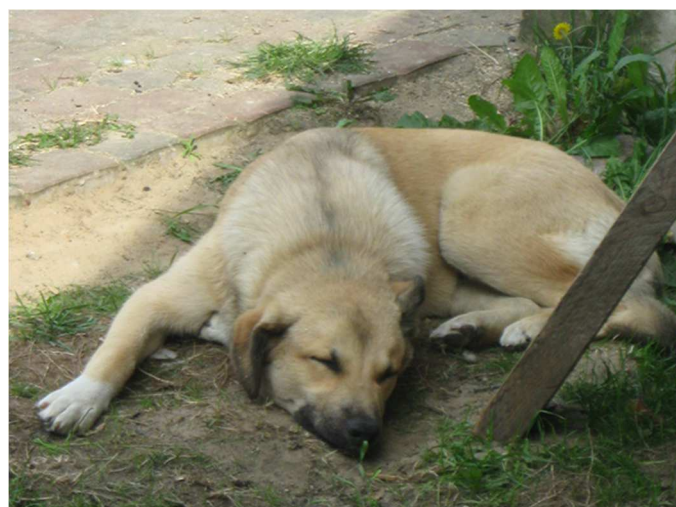
Vismīļākā vieta Komo laikam gan ir jūra. Ja vēl, ejot uz jūru, var izskrieties pa mežu – tad noteikti. Komo patīk plašums, patīk dzenāt kaijas un ieskriet papluncāties. Lieli vilņi, kā izrādās, nav TIK jautri, jo Komo pazaudē pamatu

zem kājām, bet tas neattur viņu no saimnieku glābšanas (parasti šis izmisuma pilnais akts beidzas ar to, ka saimnieki glābj un stiepj laukā no jūras suni, kurš ir saguris). Jo, kā jau teicām, Komo nemīl būt viens.

Nedaudz kļūdījos – vismīļākā vieta Komo tomēr ir saimnieku gulta ☺ Komo labi zina, ka gultā suņi nedrīkst iet, tāpēc viņš godīgi guļ naktīs savā suņu gultā. Toties no rīta (viņa mošanās mīļākais laiks ir ap 6 no rīta, arī brīvdienās) Komo ir ielavījies aizliegtajā saimnieku gultā un ņemas visus

modināt. Ir jākasa sunim vēders un jāpatrako un gulēt nedrīkst vairs nekādā gadījumā.

VĒL Komo drīzumā uzsāks skolas gaitas, jo pagaidām saimniekiem ir izdevies iemācīt viņam tikai pašas vienkāršākās komandas, bet gribētos, lai viņš apgūst vēl vairāk, kā arī lai kāds mums palīdzētu Komo sagatavot viena maza ģimenes locekļa nākšanai pasaulē, kurš, droši vien, prasīs nedaudz vairāk uzmanības nekā Komo.

Kopumā tas, ko gribējās pateikt – liels paldies par Komo! Mēs ceram, ka viņam mēs patīkam tikpat ļoti kā viņš mums!

